

JAROSLAV
STRAKOŠ

**NEČEKANÝ
DAR**

NEČEKANÝ DAR

Romantická a lehce napínavá story

Jaroslav Strakoš

NEČEKANÝ TELEFONÁT

Začal druhý týden letních prázdnin. Středoškolský profesor češtiny, němčiny a zeměpisu Roman Majer trávil slunečné pondělní ráno na balkoně třípokojevého panelákového bytu. Uveleбенý v ratanovém křesílku se probíral články regionálního deníku, jehož byl už řadu let předplatitelem. Jak je všeobecně známo, prázdniny jsou pro média všeho druhu okurkovou sezonou. Nezasedá parlament, celebrity z oblasti kultury i sportu odjíždějí slunit svá těla na mořské pláže a svou více či méně zaslouženou dovolenou si vybírají i mnozí čelní politici. Za této situace novináři sahají po jakékoliv příležitosti, aby toto pro ně neúrodné období překonali. Takže častěji nežli kdy jindy se obracejí na obsah policejních svodek uvolněných pro média, nebo se vracejí k letitým kauzám, ve kterých orgány činné v trestním řízení, rovněž více či méně úspěšně, konají již řadu let. Někdy i bez výhledu na časový horizont úspěšného završení své činnosti. A tak se Roman Majer, mimo jiné, v mírné obměně dočítal i o událostech již všeobecně známých, ale právě pro toto období stále mediálně vděčných.

Tento byt, který byl situován v prvním nadzemním podlaží pouze třípodlažního panelového domu, byl již jedenáct let středobodem, podle jeho přesvědčení, spokojeného rodinného života. Po půlroční známosti, tehdy ve svých třiceti létech, uzavřel manželství s pětadvacetiletou Radkou Zachovou, která vstoupila do manželství již jako maminka pětileté dcery Moniky z předchozího vztahu

s bývalým, poměrně úspěšným tenistou, později také trenérem bílého sportu, Karlem Wagnerem. Ten, i když byl o dvanáct let starší nežli Radka, se při své trenérské činnosti v blízkém Německu, kam za práci dojížděl, zakoukal do tehdy devatenáctileté tenistky s českými kořeny, jejíž sportovní ambice poněkud pokulhávaly za zjevem. Jeho zájem však akceptovala.

I když Radka Zachová byla podle mínění jejího okolí velmi hezká mladá žena, v konkurenci s dlouhonohou atraktivní a o pět let mladší blondýnkou nedostala šanci a onen šarmantní, sice již poněkud odkvétající playboy, ji opustil. Jelikož nebyli dosud manželé, odluka proběhla bez jinak nutných úřednických formalit. Svou roli zde jistě sehrál i souhlas poměrně majetných rodičů jeho nové lásky, kteří přišli do Německa se svými rodinami ještě jako děti v srpnu 1968. Dlužno však říci, že i když se Karel Wagner k matce svého dítěte zachoval takto nepěkně, po celou dobu od rozluky platil na svoji dceru pravidelně na zdejší poměry poměrně vysoké výživné, aniž by ho k tomu vázalo soudní rozhodnutí. Osobní kontakt však se svojí dcerou, až na výjimky, nevyhledával. V Německu se zmíněnou tenisovou kráskou uzavřel manželství, ze kterého se posléze narodily dvě děti.

To všechno Roman Majer věděl a vždy se snažil přistupovat k vyženěné dceři Monice jako táta, stejně bez rozdílu, jako k vlastnímu synovi Michalovi. Ten se narodil za rok po uzavření manželství a nedávno dovršil již první desetiletí svého věku. Monika Zachová, studentka střední soukromé školy s uměleckým zaměřením, obor moderní tanec, byla již fyzicky vyspělá mladá dáma, která se

dostávala z vlivu svých postpubertálních výstřelků. Ty se u ní dříve projevovaly zejména odmítáním autorit a snahou odlišit se v kolektivu svých vrstevníků vylepšováním svého vzhledu, častou obměnou křiklavých barev svých vlasů počínaje, přes vystřihování různých otvorů na svém oděvu a několika piercingy konče. Sám uvítal, že toto období již naštěstí nedávno skončilo a začala se oblékat s jistou dávkou elegance, což jí usnadnila, jak se následně dověděl, i štedrá finanční dotace ze strany babičky a dědečka Zachových. Kromě divoce barevných účesů z jejího obočí zmizely i kovové kroužky, které po řadu měsíců odmítala odstranit. V současné době již prakticky skončily i její exhibice vůči jeho osobě, projevující se zejména procházením se po bytě často jen v minimalistickém spodním prádle, které toho zakrývalo přibližně tolik, co zvýrazňovalo. Dělo se tak zejména v době, kdy Radka nebyla doma. Nebo také voláním z koupelny, aby jí donesl mobil, rádio nebo sluchátka, případně, že si zapomněla vzít osušku. V těchto případech si pak do vany nedávala pěnu, ačkoliv koupel ve vaně plné pěny milovala. Po těchto zkušenostech se těmito situacím snažil, jak to jen šlo, vyhýbat. Považoval ji za svoji dceru do té míry, že jej v těchto okamžicích přepadaly pocity trapnosti a studu. Když se chystala do lázně v době, kdy manželka Radka nebyla doma, kvapem se zavíral do ložnice, kde předstíral opravy písemek, či jinou neodkladnou činnost.

Vztah vyženěné dcery Moniky k němu prošel za posledních jedenáct let různými údobími. Během prvního roku společného bydlení se vyhýbala přímému oslovení jeho osoby a chovala se poněkud odměřeně. Navrhované oslovení strýčka odmítala. Jednou

po příchodu ze školy, to bylo v době, kdy už začala chodit do druhé třídy, mu najednou položila otázku, která jej dojala:

„Strýčku Romane, mohla bych ti říkat tati, nebo třeba taky tatínku?“ Aniž by nad tím nějak zvlášť uvažoval, odpověděl:

„Moniko, větší radost jsi mi nemohla udělat.“ Přistoupila k němu a pohladila ho po ruce. Tato situace mu vehnala slzy do očí a přitiskl ji k sobě. V tom okamžiku nevěděl, jak na tu situaci slovně zareagovat. Po chvíli se zmohl na jedinou větu:

„Slibuji, že ti budu dobrým tatínkem.“ Na ta slova jej objala v pase, zvedla hlavu a v jejích očích se také objevily slzy. Velkou radost z této změny měla i manželka Radka. Krátce po oslavě svých šestnáctých narozenin Monika vyslovila další přelomovou otázku:

„Tati, mohla bych ti říkat Romane?“ Touto otázkou byl poněkud zaskočen, ale odpověděl:

„Moniko, sama ses kdysi rozhodla, že mě přijmeš za tátu. Jestli jsi došla k závěru, že už jsem svoji historickou roli sehrál a tátu už nepotřebuješ, je to jen na tobě.“

„Tak jsem to nemyslela. Já tě pořád potřebuju. Za všechno, co jsi pro mě udělal, ti děkuji.“ Po krátké odmlce pak s úsměvem dodala:

„Jsem ráda, že tě mám, táto Romane,“ a políbila jej na tvář.

Od tohoto období jej opravdu začala často oslovovat táto Romane. Oslovení tati, případně když něco nutně potřebovala i tatínku, však v jejím slovníku zůstalo. Ale někdy také použila pouze oslovení jeho křestním jménem. S bouřlivým rozvíjením se jejího ženství nastalo již zmíněné období koketérie a provokování, které k jeho úlevě netrvalo až tak dlouho.

Pozitivní změny v jejím zevnějšku a chování přičítal seznámení s údajně dvaadvacetiletým studentem informatiky Pavlem, se kterým se údajně spřátelila v kurzu základů programování, který vedl. Tyto informace měl pouze zprostředkovaně od své manželky Radky, které se Monika se svým tajemstvím svěřila. Jejich vztah však zřejmě ještě nedozrál do fáze oficiálního představení v rodině.

Byt se sice nacházel pouze v prvním nadzemním podlaží, ale dům byl situován až na konci ulice, která z centra okrajové části tohoto maloměsta v dojezdové vzdálenosti do Německa stoupala nahoru podél nízkopodlažních bytovek až k zástavbě rodinných domků. Proto i z této úrovně byl z balkonu pěkný výhled, umocněný pohledem do parčíku s upravenými květinovými záhony a dětským hřištěm.

Odložil noviny a rozhlížel se po okolí. Jeho pohled upoutaly dvě sličné mladé maminky v krátkých letních šatech, právě vezoucí své ratolesti ve vysokých sportovních kočárcích po jedné z pěšin již zmiňovaného parčíku. V této pohodové chvíli nicnedělání se rozvíbroval jeho mobilní telefon položený na nízkém stolku vedle křesla, v němž trávil svou ranní siestu. Zvedl telefon a pohledem na displej zjistil, že se jedná o číslo mimo adresář jeho telefonních kontaktů. Chvilku se rozmýšlel, zda má hovor vůbec přijmout, protože většinou se na něj z jemu neznámých čísel kontaktovali různí snaživí zástupci prodejců energií, případně poskytovatelů služeb všeho druhu. Poté se však rozhodl, že dnes v tom příjemném, slunečném ránu nebude hovor ignorovat.

„Majer,“ ozval se neznámému, či neznámé.

„Advokátní kancelář Gama Partners, doktor Mareš u telefonu. Jsem rád, že jsem vás zastihl na první pokus.“

„O co se jedná? Žaluje mě snad někdo?“ zeptal se Majer překvapeně.

„Ne, to ne, ale přesto bych potřeboval, abyste ve vašem zájmu navštívil naši advokátní kancelář, a to co možná nejdříve. Nejlépe pak ještě dnes. Tady bych vás s tou věcí podrobně seznámil. Nechci to řešit po telefonu, stejně to jde vyřešit jen při osobním jednání.“

„A nemůžete alespoň něco naznačit,“ reagoval Roman Majer poněkud nervózním tónem.

„No snad jenom to, že to pro vás není nic negativního, spíše naopak.“

„Alespoň to. Dále na vás nebudu naléhat. Víte, já jsem středoškolský učitel a za ty roky, co učím, jsem musel čelit pár stížnostem a dokonce jednou žalobě nespokojených, ambiciózních rodičů, kteří se domnívali, že stojím v cestě jejich geniálnímu potomkovi, který nebyl přijat na studium diplomacie. Naštěstí se ukázalo, že jsem v tom nevinně, protože k nepřijetí mladíka nedošlo kvůli trojce z němčiny, kterou jsem mu mimochodem při zavření obou očí dal na závěrečném vysvědčení.“

„Toho se v tomto případě opravdu nemusíte obávat,“ řekl advokát se smíchem. „Tak vyhovovalo by vám to dneska? Před obědem, nebo až po poledni?“

„Radši bych to měl za sebou hned.“

„Dobře, jak se dívám do diáře, na půl desáté mám objednanou klientku. Je to ale jenom informativní schůzka, takže počítám, že kolem desáté už budu volný. Vyhovuje vám to?“

„Jistě, budu tam.“

„A vy víte, kam máte přijít?“ zeptal se advokát poněkud překvapeně, vycházející ze skutečnosti, že v desetitisícovém městě působily tři advokátní kanceláře. Tento dotaz pro změnu překvapil Majera.

„No přece na náměstí do toho domu s věžičkou, pokud vím, tam jsou advokáti odnepaměti.“

„V tomto ohledu máte sice pravdu. Tam mají sídlo dvě advokátní kanceláře. Mě byste tam však hledal marně. My sídlíme na ulici K parku číslo 48, v té vilce naproti Úřadu práce.“

„Tak tam bych vás nehledal. Pokud vím, tak tam dlouhá léta byla školka.“

„Přesně tam. My tam sídlíme teprve půl roku. Přestěhovali jsme se tam právě z toho domu na náměstí. Bylo tam už trochu těsno.“

„Ach tak. Dobře, že jste mě na to upozornil. Mám to k vám sotva půl kilometru, takže nemusím jet ani autem.“

„Dobře uděláte. S parkováním tady máme trochu větší problém. Ještě bych připomenul, budu potřebovat úředně ověřit vaši totožnost podle občanského průkazu a jednoho dalšího dokladu s fotografií.“

„Ano, jistě. Budu je mít s sebou.“

Po slovním rozloučení položil Majer mobil zpět na stůl. Poté začal usilovně přemýšlet, co může advokát po něm chtít. Jeho myšlenkový proces však nenalézal odpověď. Vstal a posléze před šatní

skříní řešil, jak se má pro tuto příležitost obléci. Zavrhl krátké kalhoty bermudy, které by byly pro dnešní letní den sice nejpohodlnější, ale usoudil, že k návštěvě advokátní kanceláře by nebyly asi nejvhodnější. Takže nakonec zvítězila kombinace světlých letních kalhot a košile s krátkým rukávem v podobném béžovém odstínu. V předsíni před velkým oválným zrcadlem zkontroloval výsledný dojem svého rozhodnutí a s uspokojením mohl konstatovat, že k jeho 182 vysoké, 85 kilogramů vážící a občasným sportováním udržované postavě je tato letní kombinace oděvu optimální. Prsty ještě projel krátký sestřih svých světle hnědých vlasů, které ladily k lehce opálené tváři, a byt opustil. Před vchodem domu ještě zkontroloval, zda v jeho příruční tašce s dlouhým řemenem přes rameno se nacházejí příslušné doklady požadované advokátem a vydal se po chodníku sluncem ozářenou, mírně se svažující ulicí se sporadickým, prázdninovým provozem, ke sjednanému cíli.

Asi po patnácti minutách pohodlné chůze již stál před větší patrovou vilkou se žlutou omítkou, která na jedné z bočních stěn byla až ke střeše porostlá divokým vínem.

Necelé dvě minuty poté, co stiskl tlačítko zvonku označeného cedulkou *AK Gama Partners* a ozval se bzučák dveřního zámku, již seděl na pohodlné kožené sedačce v kanceláři advokáta doktora Jaroslava Mareše. Zde jej uvedla pohledná tmavovlasá žena v elegantním šedém kostýmku, ve věku kolem pětadvaceti let, coby koncipientka této advokátní kanceláře, jak se mu před malou chvílí představila. Advokát Jaroslav Mareš byl charismatický muž vyšší postavy ve věku kolem padesáti let s lehce prošedivělými vlasy a

plnovousem, obojí pak s velmi pečlivým, krátkým stříhem. Jeho dobře padnoucí světlý oblek byl laděn v podobném barevném tónu, jako kostýmek mladé koncipientky. Po uvítacích zdvořilostních formalitách a nabídnutém občerstvení volil Majer z nabídnutého sortimentu káva, čaj, koňak, minerálka vzhledem k teplotním poměrům posledně jmenovanou alternativu. Advokát Mareš poté zaujal místo v širokém křesle naproti němu a na konferenční stolek, který je odděloval, položil útlou složku v hnědých, koženě vyhlížejících deskách.

„Pane Majere. Nebudu to protahovat. Jistě jste zvědavý, proč jsem vás zavolał. Takže...“ udělal malou pomlku, při které složku otevřel a téměř slavnostně vyhlásil: „Včera jsem na letišti v Karlových Varech převzal od zástupce londýnské advokátní kanceláře Taylor Wensing, doktora Browna, pověření a písemné materiály k projednání příslušné části rozhodnutí v řízení o závěti vašeho zesnulého strýce, pana Richarda Rozehnal, týkající se vaší osoby.“ Potom se znovu odmlčel, čehož Majer využil a řekl:

„Ale strýc zemřel..., je tomu již déle jak tři roky. A proč na letišti?“ zeptal se nechápavě.

„Ano, v tom máte jistě pravdu. Jak jsem byl informován, prodloužení dědického řízení mělo své důvody. Jak jistě víte, váš strýc, předtím než se usadil v Londýně, žil více jako 15 let v Austrálii a ještě o něco déle v Jihoafrické republice, kde nabył podstatnou část svého majetku. Vlastnil také různě vysoké podíly ve firmách se sídlem v různých zemích, prakticky na třech kontinentech. Takže nebylo zřejmě úplně jednoduché jeho pozůstalost vypořádat. Zejména,

pokud tam byly podány ze strany spoluvlastníků nějaké námitky. Ještě že podstatnou část svého majetku již za svého života převedl na svoji manželku a dceru. Další výhodou byla skutečnost, že příslušný londýnský notář, který dědické řízení v roli soudního komisaře vedl, byl zároveň oním notářem, u kterého váš strýc svou poslední vůli měl uloženu. A to včetně vydaného *Evropského dědického osvědčení*, týkající se vaší osoby, vydaného toliko šest měsíců před jeho odchodem z tohoto světa. Takže váš strýc byl velice racionální člověk a myslel na všechno. Ale abych vám vyhověl i v druhé části otázky. Na letišti proto, že zde doktor Brown, jehož advokátní kancelář je vlastně toliko pouze vykonavatelem rozhodnutí ve věci předmětného dědického řízení, spolu se svojí asistentkou přiletěli soukromým tryskáčem a pak neodkladně museli pokračovat do Prahy a následně do Bratislavy, jak mi bylo naznačeno, za účelem projednání transakcí v řádu statisíců eur. Naše advokátní kancelář byla k vyřízení formalit, spojených s vaším dědictvím, vybrána na podkladě úspěšné spolupráce již na dvou řízeních v předchozích letech,“ dokončil svůj monolog poněkud strohým tónem advokát. Pak se ale usmál a řekl:

„Pane Majere. Vy se poněkud vymykáte mé běžné klientele. Často se setkávám s tím, že se dědici netrpělivě ptají již v průběhu mých úvodních slov, kolik zdědili. A vy se ptáte, proč na letišti? Vy nejste zvědavý?“

„Více nervózní jak zvědavý jsem byl, když jste mi zavolal. Teď jsem úplně klidný. Za to, co mi strýc odkázal, budu rád, ale zase nečekám, že ze mě udělal milionáře. Já jsem ani nečekal, že by mi něco odkázal a navíc, když už uplynula poměrně dlouhá doba od

chvíle, kdy se odebral na druhý břeh. Na pohřbu jsem nebyl. Pokud vím, smuteční obřad proběhl jen v úzkém rodinném kruhu. Navíc, naposled jsem se s ním viděl před šesti léty, asi rok po pohřbu mé maminky, na který nemohl přijet, protože ležel v nemocnici po operaci kyčle. To mu bylo už asi 82 let. V té době byl ještě plný elánu. On se ženil hodně pozdě. To mu už bylo kolem pětapadesáti, ale dočkal se i plnoletosti a později i doktorátu své dcery Endy. Já jsem ho měl rád a ty sympatie byly možná i na jeho straně. Párkrát do roka jsme si volali přes Skype. Poté, co zemřela moje maminka, byl jsem prakticky jeho jediný příbuzný ve zdejších končinách. Tak pro mě to dědictví bude jako takový nečekaný dar.“

„Je pěkné, že na svého strýce vzpomínáte v dobrém, ale teď přistoupíme k jádru věci. Abychom to zase nezamluvili. Zkrátka a dobře, váš strýc Richard Rozehnal vám ve své závěti odkazuje částku ve výši... 500 tisíc britských liber, což v aktuálním přepočtu činí cca 15 miliónů korun českých.“ Kladl při tom důraz na hlasité a zřetelné vyslovení uvedené sumy. Po těchto slovech se advokát upřeně podíval do jeho tváře, ve zřejmé snaze vychutnat si jedinečnost tohoto okamžiku. Byl však poněkud překvapen, že namísto vytrysknutí pozitivních emocí i do mimiky takto bohatě „obdarovaného“ dědice, spatřil toliko ustrnulý výraz a pohled zamířený kamsi do prostoru za jeho záda.

„Pane Majere, slyšel jste dobře, co jsem vám řekl?“ zeptal se advokát doktor Mareš poněkud hlasitěji, za účelem dosažení návratu Romana Majera do přítomnosti. Odpovědí mu bylo několikere

zakmitání jeho očních víček a lehké zachvění úst. Pak poněkud zadržávající se slova, nacházející cestu z jeho poněkud ztuhlých rtů.

„A... ale, to přece, vždyť my jsme se už dlouho neviděli... Promiňte, já jsem si myslel, že mě nic tak lehce nerozhodí, ale teď nenalézám slov. Strýc se nikdy ani slovem nezmnul, že by mě chtěl nějak obdarovat... Vůbec jsem nečekal, že by to mohlo být...“ V dané chvíli nebyl schopen slovně dokončit svoji myšlenku.

„Pane Majere, jsem rád, že jste moje sdělení přečkal bez zjevné újmy na zdraví. Říká se, *nalijme si čistého vína*. Pro tuto chvíli se toto pořekadlo svým obsahem jaksi nehodí. Daleko příhodnější se mi jeví návrh *nalijme si sklenku dobrého koňaku*. Ta vás svým způsobem stabilizuje a poté projednáme ještě nutné administrativní detaily.

Roman Majer se zhluboka nadechl a zase vydechl.

„Pane doktore, myslím, že vzhledem k okolnostem a mé poněkud rozhozené koncentraci mi nezbyvá nežli vaši nabídku přijmout.“

„Jsem rád i za vás,“ řekl advokát, poté co vstal a přistoupil k příručnímu baru, který zaujímal své místo za dvířky vedle knihovny, zaplněné tlustými svazky, zřejmě právnícké literatury.

„Abych vám řekl pravdu, já se v tom pití až tak nevyznám. Ještě z dětství si pamatuju, že můj otec, také již blahé paměti, měl rád *gruziňák*, i když si jej dával jen příležitostně. Ale ten se potom z obchodů v devadesátých letech nějak vytratil, stejně tak jako *Prostějovská starorežná*, kterou měl také rád. Nesl to docela nelibě.“

„Pane Majere, vy jste mi teď nahrál na smeč, ale myslím, že i k vašemu prospěchu.“ Poté zašmátral v hloubi skříňky a vytáhl

černou, vyšší kartonovou krabicí s ozdobnými, zlatými nápisy, které na vzdálenost několika metrů nebyly k přečtení.

„Nemyslete si, že jsem nějaký alkoholik a vrážím tady tisíce do těch flašek, co tu skladuju. Tady ty láhve považujte za vedlejší produkt úspěšnosti mé advokátní činnosti a odraz spokojenosti mých klientů. Jejich odmítnutí by většina klientů považovala za urážku. Takže tolik na moji obhajobu,“ řekl se smíchem. Poté zmiňovaný karton otevřel a vyňal z něj nízkou, dalo by se říci baňatou láhev s vysokým hrdlem, tak trochu svou dolní částí připomínající pec na pizzu. Její obsah byl medově zlatý, možno také říci až jantarově prozářený.

Pak uchopil láhev za dlouhé hrdlo a vyzvedl do výše svých očí, etiketou směřovanou ke svému klientovi.

„Tak tady máte pravý *gruziňák*, o kterém jste se před chvílí zmínil. Neoficiálně jej řadíme mezi tak zvané *Kavkazské koňaky*. Podle názvosloví, pravé koňaky jsou pouze ty francouzské, a to ještě jenom z určité lokality. Ale to by bylo na delší povídání.“

„Ale pokud si pamatuji, ten *gruziňák* byl vždycky v takových užších láhvích,“ namítl Majer.

„Ano, máte plnou pravdu. Takový se tady běžně prodával. Jako študáci jsme mu také holdovali. Já jsem si později o tom něco přečetl, a tak vím, že to vlastně bylo *Gruzinské brandy* s délkou zrání 2 až 5 let. Ale to, co tady vidíte, a pokud budete mít zájem taky ochutnáte, je *Sarajischvili XO*, to je extra gold s délkou zrání 14 – 18 let, výhradně v dubových sudech. Je vyráběn z patnácti různých vinných destilátů, ale jednotlivě se tam přidávají i destiláty staré třeba 30 let.“ Poté, aniž by vyčkal jeho reakce, zručně otevřel láhev a chvatně nalil asi do výše

dvou a půl centimetru nápoj do baňaté čísky, převážné části populace známé pod názvem *napoleonka*.

„A vy? Francouzskou klasiku, nebo mě budete následovat?“

„No teď, když jste už spáchal ten čin, kterého možná po mém odchodu budete litovat, vaší nabídkou nepohrdnu a dám si totéž.“

„Udělal jste mi radost, stal jste se mým spolupachatelem.“ Poté nalil stejnou výši nápoje do druhé napoleonky. Vzal obě čísky a přinesl je k němu. Ještě předtím, nežli mu jednu z nich podal, Majer vstal, aby přijetí tak vzácného nápoje uctil ve stoje. Následně si oba muži přiřukli a lehce nápoje již uvedeného zabarvení upili.

Advokát Mareš doplnil přiřuknutí přáním, aby si jeho klient dědictví smysluplně užil. Poté se oba posadili.

„Pane Majere, cítíte na jazyku a patře tu jemnou příchut' vanilky a čokolády, zavinitou do ostřejší vůně staletého dubu?“

„Mé chuťové buňky to vnímají naprosto stejně. Ale jak jsem už říkal, já se v těch koňacích moc nevyznám. Kromě toho běžného gruziňáku jsem párkrát v životě pil i nějaký ten francouzský. Názvy po mně nechtějte. Ale někdy jsem měl pocit, že je tam takový velice lehký mýdlový odér. Tak mi to moc nechutnalo, a navíc to stálo řůru peněz. Tady u toho gruziňáku nic takového není. Tak jsem rád, že jsem se rozhodl právě pro toho Sarajischviliho.“ Předtím si však rychle v duchu zopakoval název popíjeného alkoholu, který si zapamatoval, aby se mu nezapletl jazyk a slovo vyslovil plynule, což se mu zdařilo natolik, že advokát řekl:

„Máte vycvičenou paměť i výslovnost. Kromě té němčiny, jaké předměty ještě učíte?“

„Hlavně češtinu, ale aprobaci mám i na zeměpis,“ odpověděl Majer.

„To se nelze divit, že máte paměť na názvy. Tak na zdraví,“ řekl advokát a pozvedl číšku, v čemž jej Majer následoval.

„Víte, s tou lehkou mýdlovou příchutí máte plnou pravdu. Ta, zejména k některým značkám francouzských koňaků, patří. K tomu mám dokonce jednu vzpomínku. Když jsem byl ve čtvrtáku právnické fakulty, dělal jsem brigádně barmana. To bylo počátkem devadesátek. Už je to dávno promlčeno, takže to mohu říct. Tam kde jsem byl na brigádě, si barmani v té době nosili flašky z obchodu, které pak následně prodali za násobně vyšší ceny. Jak jste zmínil tu mýdlovou chuť, tak jsem si vzpomněl, jak jeden z těch ostřílených barmanů dělal právě z toho běžného gruziňáku nějaký originál francouzský koňak, už si nepamatuji jaký. Otevřel flašku gruziňáku, přelil do originál láhve po francouzském koňaku a kapátkem do ní kápl jednu kapku Jaru. Víte, toho, jak se používá na nádobí. Kladl mi na srdce, že jenom jednu. Já jsem se však k tomu nikdy neodhodlal, za což jsem dneska rád. Je ale pravda, že jsem takový pančovaný koňak taky párkrát prodal. Dokonce si pamatuji, jak jeden frajírek v té době oděný ve velice módním červeném saku a nezbytnými bílými ponožkami na nohou, poté co si lokl toho panče, řekl: ‚Podívej se, já vím, že se jako francouzský koňak často v barech podává nejmíň dvakrát levnější gruziňák, ale já to mám na jazyku. Mě totiž nikdo neojebé.‘ No a na jazyku měl gruziňák ochucený Jarem a jak si to pochvaloval. A to ještě mohl být rád, že to nebylo pančované z obyčejného řezaného brandy, které bylo v této době k mání

v obchodě asi okolo třiceti korun za puřlitrovku. Což prý se taky stávalo,“ dodal se smíchem.

Majer ze slušnosti, sice o něco méně srdečněji, se zasmál také. V této chvíli nemohl vyloučit, že někdy v minulosti konzumoval alkohol s Jarem také, což ho nikterak nepotěšilo. Advokát pak dodal:

„Mám jednoho kamaráda, který dělá na ČOIce. Víím, že dneska tam mají měřáky, které by takové praktiky velice rychle odhalily.“

Dopitím zbylého obsahu svých číší pak oba muži diskuzi na popisované téma ukončili.

Advokát Mareš dále seznámil svého klienta s dalšími okolnostmi dědictví a nechal jej podepsat veškeré potřebné dokumenty. Předmětem další domluvy byl i způsob a časový horizont, zaslání uvedených finančních prostředků na jeho bankovní účet, případně na nový účet, který si pro tento účel u některé z bank, nejlépe ještě dnes, založí. Upozornil jej i na možná úskalí této transakce. Příslušná banka, aby vyhověla dikci zákona proti praní špinavých peněz, bude zřejmě s předstihem požadovat písemné podklady k jeho oprávnění přijmout takovýto objem finančních prostředků. Proto bude nutné, aby veškeré podklady, které mu předal, měl při jednání v bance s sebou. Advokát jej pak seznámil i se zákonnou oznamovací povinností, která mu z titulu předmětného dědictví, vzhledem k jeho výši, vylpne vůči finančnímu úřadu.

„Ale pokud víím, daň z dědictví byla u nás ne tak dávno zrušena,“ namítnul Majer.

„V tom máte jistě pravdu, dědickou daň sice platit nebudete, což vám ušetřilo poměrně hodně peněz, ale oznamovací povinnost vůči

finančnímu úřadu ve vašem případě nadále trvá a nesplnění této povinnosti může být sankcionováno. Když mi tady ale podškrábnete plnou moc, tak já veškeré další administrativní úkony udělám za vás.“

„To budu rád. Budu toho muset řešit více. Konto a potom jak dále postupovat, je to přece jenom dost peněz a na běžném účtu peníze spíše ubývají, než přibývají.“

„A máte alespoň nějakou přibližnou představu o možné investici? Já vím, je to pro vás úplně čerstvé, ale pokud můžu mluvit ze své zkušenosti, přemýšlel jsem o tom, jak naložit s penězi už v době, kdy jsem měl v peněžence poslední stokorunu.“

„To máte pravdu. Většina lidí má své sny, i když jsou nereálné. Je faktem, že když jsem byl svobodný, mé představy se poněkud lišily od těch, které měla později moje nastávající, ale které se po uzavření manželství staly i představami mými.“ Advokát se zasmál. „Pane Majere, mám úplně stejnou zkušenost. Podle adresy bydlíte v paneláku, že? Dovedl bych si představit, že manželka by si přála domeček se zahrádkou a obligátním bílým plotem. Mám pravdu?“

„Je vidět, že jste opravdu zkušený advokát a znalec lidských tužeb a přání,“ reagoval Majer se smíchem.

„Zejména pak těch nesplněných, dovidám se je téměř u každého rozvodu,“ odpověděl advokát a pak se zeptal: „Tak ten domeček asi bude priorita číslo jedna, je to tak?“

„Trefil jste se do černého.“

„A tady u nás, v té naší vesničce, krásné, střediskové?“ zeptal se opět se smíchem advokát.

„Asi tady u nás. Jsme tady zvyklí. Máme tady pěkné gymnázium. Manželka dělá v cestovce. Její rodiče bydlí kousek od nás v Klánově. Vyženěná dcera Monika tady chodí na soukromou střední uměleckou, obor moderní tanec, a pokud vím, má to tam ráda. Dělá dokonce nějaké kroky, aby mohla přestoupit na konzervatoř. Synovi Michalovi je deset, teď to má do školy jenom asi 300 metrů. Základky jsou tady ale tři, a to naše maloměsto, které jste tak romanticky pojmenoval, není zas tak velké, abychom si potom nevybrali. Teď se prý budou prodávat pozemky tam u nás nahoře, bude to tam asi dost drahé, ale teď si to přece můžu dovolit,“ řekl Majer a teatrálně se nadechl a s pomyslným doutníkem v ruce, mířícím k ústům, se zatvářil jako ten kapitalista z typické karikatury předrevolučního humoristického časopisu, zvaného Dikobraz. Oba se tomu zasmáli.

„Máte dobré informace. Město bude v blízkém horizontu měnit územní plán a uvolní asi dva hektary pozemků na rodinnou výstavbu. Je to od té točny dvaatřicítky, až k tomu borovému lesu. Budou se tam vytvářet i nové ulice a stavět inženýrské sítě, včetně transformátoru, kanalizace a čističky. V plánu je i protažení městské dopravy o jednu zastávku. Středem bude ta stávající ulice Borová. Já jsem městu pro ten plán zpracovával nějaké právní podklady. Pokud byste měl zájem, jednu z těch parcel vám předjednám. Je to velmi dobrá investice. Ceny půjdou ještě nahoru. To mi věřte. Sám o tom uvažuji. Mám již dva dospívající potomky, holku a kluka, a tak jejich budoucnost je třeba řešit s předstihem. Říkám vám to na rovinu.“

„Nemám důvod vám nevěřit. Když budete tak laskav, tak mi jednu z těch parcel zamluvte.“

„Dobře, domluveno, průběžně vás budu informovat, jak se situace vyvíjí. Je to ale běh na poměrně delší trať. Já bych pro vás měl ale ještě jedno a poměrně rychlé řešení, jak tužby vaší manželky, co se bydlení týče, naplnit v poměrně blízkém horizontu. Tu parcelu bych ale nechal a dal tomu volný průběh. Na tom nikdy neztratíte. Teď k tomu řešení. Naše advokátní kancelář poskytuje v menší míře i služby realitního charakteru. Ale začnu od začátku. Zastupujeme i jednu dámu, která je navrhovatelkou v rozvodovém řízení. Půjde to tam rychle. Manželé se rozcházejí ve smíru a děti jsou již v dospělém věku. Už asi rok nežijí spolu. Potřebují však řešit i jednu realitní záležitost. Před několika léty začali komplexní rekonstrukci rodinného domu, lépe řečeno prvorepublikové vily. Tu koupili v poněkud horším stavu, za velmi výhodnou cenu. Prokazatelně ale do opravy vložili asi tři miliony korun. Vilu sice krásně opravili k obrazu svému, ale manželství se jim po téměř pětadvacetiletém trvání zhroutilo. Pán byl pořád na stavbě, kde často i přespával a manželka, která provozuje na poměrně slušné úrovni butik s módou, se zakoukala do jednoho ze svých dodavatelů. Manžel pak, nějak tak recipročně, navázal vztah s jednou mladší kolegyní z účtárny, kde pracoval a stále pracuje jako vedoucí. Jelikož dotyčná je vdovou, tak posléze se k ní do rodinného domku nastěhoval. Ona tam dosud bydlela jen se svými dvěma dětmi, ještě školního věku. Pan se před časem pustil také do opravy této rodinné usedlosti své nové přítelkyně a navrhovatelka by zase ráda rozšířila své podnikání. Podniká v městském činžáku, kde manželé spolu dlouhá léta spokojeně bydleli. Manželka, tedy navrhovatelka, jej zdělila po svých rodičích, takže

nespadá do společného vlastnictví manželů. Oba tak potřebují rychle peníze. Slovo dalo slovo a byl jsem požádán, a to dokonce teprve včera, abych prodej realizoval. Ještě jsem ani nestačil zajistit fota. Manžel, tedy odpůrce, s mým angažmá při prodeji plně souhlasí.“

„No pane doktore, to je na román. Teď ještě pro mě dvě důležité informace. Kde a za kolik?“

„Víte, jak je tam nahoře, nad vámi, ta vodárenská věž?“

„Ano, jistě, necelý kilometr od nás. Tam je zastávka autobusu a bývalá Jednota, teď Coop. Jednu zastávku dál je ta točna, jak jste říkal, že budou ty nové parcely.“

„Přesně. Asi o sto metrů dále začíná ta vilová čtvrť. Ta ulice se jmenuje Horní. Říkám čtvrť, je to asi dvacet baráků, nejprve po jedné a asi od pátého baráku po obou stranách ulice. Je to čtvrtý dům po levé straně. Jak říkám, vzniklo to tam ještě za první republiky. Stavěly se tam většinou honosnější domy. Dům, o kterém mluvím, teď mezi ostatními tak trochu vyčnívá, protože má úplně novou, bílou fasádu.“

„No to snad... vidím ho před očima. My tam v létě chodíme kolem na houby, nebo se koupat do toho zatopeného lomu. Je tomu snad dva roky, co tam postavili i šatny, sociálku a stánek s občerstvením. Je tam i plavčík. No paráda. A ten barák má novou omítku a takovou velkou terasu. Radka, tedy moje manželka, se v těch stavbách dost vyzná. Ona sice pracuje v cestovce, ale má stavební průmyslovku. Říkala... počkejte, jo, že je to postaveno ve stylu strohého funkcionalismu, zřejmě ovlivněno rakouským architektem, prý brněnským rodákem Adamem Loosem, jehož třetí manželka pocházela z Plzně, kde také určitý čas působil,“ reagoval Roman Majer

nadšeně. „Radka mi o tom architektovi několikrát vyprávěla. Jí se totiž ten styl velice líbí. Jednoduchost a účelnost především. Pohledový beton, rezné zdivo, výškově členěné místnosti a tak. Víte, to jméno mi ale také není úplně neznámé. Učím i literaturu, takže někde v koutku paměti mi uvízlo, že dotyčný architekt napsal esej pod názvem Ornament, ve kterém uvedl, že ornament je zločin. Tím prý reagoval na secesní styl v architektuře, známý svojí zdobností, prosazovaný i v české kotlině, zejména pak v Praze, počátkem dvacátého století.“

„Člověk se pořád učí a dovídá se něco nového. To zřejmě ani nynější majitelé neví, v jakém stylu mají barák postavený. Ani jim to radši nebudu říkat. Ještě by se zjistilo, že návrh skutečně pochází z rýsovacího prkna tohoto slavného architekta a potom by cena šla pochopitelně nahoru a hlavně, velice rychle by se vyrojili i různí spekulanti,“ reagoval advokát.

„Asi před rokem, v létě, jsem tam viděl, jak tam nějaká firma upravovala zahradu, měli tam i bagr. A pokud si vzpomínám, je tam ještě nějaká stavba vedle,“ doplnil svoje vzpomínky na předmětný dům Majer.

„Pamatujete si to přesně. Za bývalých majitelů v té vedlejší stavbě údajně bydlel zahradník a řidič v jedné osobě. Nějaký Pavel Stárek. Původní vlastník byl majitel stavební firmy. Byl židovského původu. Ještě před válkou rodina odjela do Ameriky, kde měli příbuzenstvo. Vilu zřejmě nějak formálně prodali sestře manželky, která barák vzápětí prodala nějakému německému spolku. Tomu Stárkovi prý původní majitelé na rozloučenou darovali to auto, se kterým je vozil a údajně nějakou větší sumu peněz, protože si krátce po jejich odjezdu

postavil barák někde u Plzně. Po válce mělo v té vilce sídlo výrobní družstvo Elekta, včetně opravny psacích strojů a kalkulaček. To se ale nějak v devadesátých letech rozpadlo. Provozovali to tam ještě pár let v rámci nějakého privatizačního projektu. Nakonec skončili v konkurzu. Psací stroje ani elektromechanické kalkulačky už v té době téměř nikdo nepotřeboval. Potom to už bylo řadu let prázdné a taky to dost zpustlo, než to koupili od konkurzního správce současní vlastníci. Většinu informací mám od své klientky a něco jsem si vytáhl i z katastru. Takže celkem pohnutá historie, ale je šance tomu baráku vdechnout nový život. Teď k ceně. Jak jsem říkal, vlastníci tlačí na rychlost prodeje. Dneska už není zapotřebí odhadce. Neplatí se daň z převodu nemovitosti, za předpokladu, že nabyvatel nejméně po dobu pěti let nemovitost neprodá. Podle mého úsudku je střízlivý odhad s přihlédnutím na naše malé poměry kolem šesti milionů korun. Což jsem také spolumajitelce naznačil. Ona, sice tak nějak nepřímou, s tím souhlasila. Možná že se bude snažit cenu poněkud navýšit, ale určitě ne o moc. Tlačí na rychlost prodeje. Když dám inzerát do německých novin, prodám to velice brzy za devět. S tím mám svoji zkušenost. Dosavadní majitelé by tomu ale nebyli rádi. Mají strach, že z toho někdo udělá nějaký night club a stávající sousedé je budou nenávidět. Pane Majere, kdyby takový barák byl v Praze, troufám si odhadnout, že základní cena k dalšímu vyjednávání by šla nad dvacet milionů. V nějaké lukrativní čtvrti podstatně výše. Tak co tomu říkáte?“ dokončil otázkou svůj monolog advokát.

„Lákavá nabídka, která by pro mě nebyla ještě dnes v osm hodin ráno, a to ani cestou hypotéky, realizovatelná. Máme už hypotéku na byt, kterou v potu tváře splácíme už řadu let.“

„Ale teď už je skoro půl jedenácté a jste finančně úplně jinde,“ řekl advokát s úsměvem.

„Víte, jak už jsem říkal, kolem toho baráku jsem už vícekrát šel i se svojí manželkou. Oběma se nám líbil. Zejména teď po té opravě. Vždycky jsme se divili, že už od pohledu je zřejmé, že v něm nikdo nebydlí. Bez záclon, zastříkaná okna a tak. Já bych mohl podepsat kupní smlouvu z fleku. Ale přece je to rozhodnutí na zbytek života. Takže se rozhodnu na místě. Manželku tam zvat nebudu. Když to koupím, tak to bude pro ni překvapení non plus ultra,“ reagoval se zjevným nadšením v hlase Majer.

„Výborně, tak já zajistím klíče a ještě dneska vám zavolám. Nejlépe by bylo, kdybychom tam spolu zajeli ještě dnes odpoledne, to už ze mě ten gruziňák vyprchá. Domluvím se s klientkou, zda chce být u toho.“

Poté se oba muži podáním ruky a obligátním pozdravem rozloučili. Stejně tak se Majer rozloučil i s mladou koncipientkou, skrz jejíž průchozí kancelář musel projít. Stisk ruky této mladé přitažlivé ženy byl teplý, dokonce až nezvykle pevný, doprovázený milým úsměvem a pohledem do jeho očí. Vše doprovázeno jemnou jasmínovou vůní jejího parfému. Hlavou mu prolétla myšlenka, zda je to projev profesionálního přístupu ke klientovi, nebo projevem toho, že ji zaujal jak muž, anebo zde sehrála roli informace o výši financí, které navýší jeho bankovní konto. Byl to však jenom

okamžik. Když se ocitl opět na chodníku a ozářilo jej letní slunce, myšlenky tohoto typu pustil z hlavy.

ANDĚL A ČERNÁ KOČKA

Šel pomalu po chodníku a snažil se uspořádat své myšlenky. Připadal si jako ve snu. Jeho racionální myšlení se jako by vzpíralo uvěřit tomu, co v předcházející půlhodině prožil. Nemohl se soustředit natolik, aby okamžitě rozhodl o pořadí následujících kroků, které by měl učinit. Napadaly jej různé alternativy. „Zavolat Radce? Ne, ne, vždyť vlastně ještě nic nemám. Co když je to nějaký omyl, nebo tam nastanou nějaké nepřekonatelné překážky. Ten advokát přece říkal, že strýc většinu majetku převedl již za života na manželku a dceru, což když svými účty už nebyl oprávněn disponovat? Nebo manželka už peníze převedla někam jinam? A k tomu ten barák. Taky jsem se nemusel ukvapovat. Ještě vlastně nic nemám a už rozhazuju miliony. Když to nevyjde, to bude ostuda. Budu jak ten Valentin Dobrotivý,“ připomenul si hlavního hrdinu ze stejnojmenné předválečné filmové veselohry s Oldřichem Novým v hlavní roli. „Navíc to má být pro Radku překvapení. Hlavně teď v té euforii nesmím nadělat nějaké dluhy. Mám jít do banky a říct jim, že očekávám balík peněz ze zahraničí? Nebudou se na mě dívat jako nějakého blázna? Mám ale přece ty papíry od advokáta.“

Z této samomluvy je vytrhl jeho mobilní telefon, který se mu rozvibroval v kapse košile.

„Pane Majere,“ ozval se v telefonu advokát Mareš, „měl byste teď ještě chvíli čas? Nebo později?“

„Akorát jsem chtěl jít do té banky, kvůli tomu převodu,“ odpověděl Mareš.

„Výborně, o to právě jde. Když jste odešel, tak jsem si vyčítal, že jsem vám v tom zařizování nenabídl pomoc. Takže vzápětí jsem zavolaal řediteli zdejší pobočky Raiffeisenky. Nemusel bych to říkat, ale je to můj spolužák z gymplu Franta Prokop. Člověk na svém místě. Víte, kde je ta pobočka?“

„Abych nevěděl, když tam měsíčně posílám z platu osm tisíc. Jak jsem vám už říkal, máme tam hypotéku na byt a také svůj běžný účet, na kterém mám však podstatně méně, nežli činí můj dluh,“ suše konstatoval Majer.

„No to je úplně to nejlepší, když jste už jejich klientem,“ řekl advokát radostně. Pak pokračoval:

„Ale v jednom tak úplně nemáte pravdu. Měl jste podstatně méně, pane Majere. To už ale velice brzy platit nebude. Počkejte... ale zároveň jsem si teď uvědomil, že vás oslovuji pane Majere, ale vy jste magistr, takže se vám dodatečně omlouvám.“

„Zůstaňte u toho toliko Majera. V naší branži není zvykem se tímto titulem oslovovat,“ odpověděl Majer. Učitelé ze základek a středních škol jsou skoro jako herci. Ti také ty magistrы z těch svých AMU, DAMU, FAMU a JAMU na veřejnosti nepoužívají.

„Jak si přejete, já jenom, abyste se necítil třeba nějak dotčen.“

„S tím si hlavu nezatěžujte, pane doktore,“ řekl se smíchem Majer. Pak se zeptal: „A co jste mi chtěl říct k tomu řediteli?“

„No vidíte to, málem jsem zamluvil, proč vám vlastně volám. Za jak dlouho můžete být v té bance?“

„Nejdéle za deset minut, když pohnu kostrou, tak o dvě minuty dřív.“

„Výborně, hned mu volám, bude na vás čekat a všechno zajistí.“

„Budu rád. Měl jsem obavy, jak to tam budu někde u přepážky vysvětlovat. Za to uvedení předem díky.“

„Jste přece můj klient, takže je to moje profesionální povinnost. Na to odpoledne se ještě domluvíme, prozatím jsem se na tu spolujitelku nedovolal. Ale nechal jsem jí vzkaz ve schránce. Zatím se opatrujte!“

Po ukončení hovoru Majer přidal do kroku. A jak předpokládal, po pár minutách již vcházel do automaticky se otvírajících dvoukřídlých prosklených dveří banky, se kterou byl již po řadu let spojen neviditelnými pouty finančního závazku.

Prošel kolem bankovního automatu a stojanu, ve kterém bylo k dispozici ještě pár kousků inzertních novin zadarmo, *Avízo*. Před ním se automaticky otevřely další prosklené dveře a vstoupil do hlavního veřejného prostoru banky s šesti kójemi pro styk s klienty, zabírající prostor pod širokými, poněkud vyvýšenými okny. V tomto čase pozdního dopoledne byly v provozu jenom tři. Na koženě se tvářících sedačkách naproti nikdo neseděl. Zamířil k automatu pro výdej pořadových čísel. Nežli však k němu stačil dojít, vynořila se z otevřených dveří po jeho pravé ruce elegantní tmavovlasá úřednice ve věku přibližně 45+ se jmenovkou připnutou na kabátku svého tmavomodrého kostýmku s delší splývavou sukní. Její ještě stále hezká tvář byla doslova rozzářena profesionálním úsměvem, dávající tak na oddiv dvě řady svých bělostných a velmi pravidelných zubů. Jak jen

tak z voleje odhadl, byly z největší pravděpodobností výsledkem stomatologické zakázky ve výši, blížící se částce tří set tisíc korun.

„Dobrý den, vy jste jistě pan magistr Majer, že?“ zaznělo z jejích takto oceněných úst příjemným melodickým hlasem. Zmohl se akorát na přikývnutí hlavy a na jakýsi tichý pazvuk, který se vydral z jeho poněkud vyschlých hlasivek, připomínající zaskřípání nenamazaných pantů starých dveří. I přes jeho nedokonalost jej však elegantní bankovní úřednice považovala za jednoznačné potvrzení jeho totožnosti. Podáním ruky pak své přesvědčení potvrdila.

„Jste očekáván, pan ředitel vás hned přijme. Pojdte za mnou!“ Nežli se však otočila k odchodu, lehkým posunkem hlavy pak přivolala další stejně oděnou úřednici o něco mladšího věku v brýlích s výraznou tmavočervenou obroučkou a světlými vlasy, svázanými vzadu do uzlu. Ta zřejmě již byla v pohotovosti a na její pokyn se po předchozím pozdravu disciplinovaně zařadila po jeho levém boku s objemnou složkou v tmavých deskách pod paží. V této sestavě pak spolu vystoupali do prvního poschodí a poté cestou sekretariátu jim bylo umožněno vstoupit do kanceláře ředitele tohoto bankovního domu. Již zmíněná úřednice, která svým vizuálně bezchybným chrupem mohla být úspěšnou adeptkou na reklamní materiály, propagující nějakou věhlasnou dentální kliniku, ohlásila řediteli příchod pana magistra Romana Majera, jehož uvedení do této kanceláře byl zřejmě její osobní úkol.

Ředitel František Prokop byl žoviální muž, svým zjevem připomínajícím známého představitele filmových rolí ředitelů, úspěšných podnikatelů a ministrů své doby, Jaroslava Marvana v jeho

nejlepších létech. Jeho tmavý oblek s jemným bílým proužkem mu dodával potřebné důstojnosti. Vzhledem k funkční klimatizaci jej tento oděv zřejmě nikterak neomezoval, bez ohledu na skutečnost, že venkovní teplota již začala atakovat hodnotu 30 stupňů Celsia.

„Buďte zdrav, pane magistře. Doktor Mareš mě již v kostce informoval.“ S těmito slovy opustil svůj masivní ředitelský stůl a vyšel mu v ústrety. Po silném stisku ruky, doprovázeným několikerým zatřesením, se zeptal:

„Máte s sebou ty doklady?“

„Ano, jistě,“ řekl Majer, vytahující průhlednou umělohmotnou složku z tašky.

„Výborně, takže dámy, pozorně si ty doklady někde v klidu prostudujte a potom se domluvíme na tom nejvhodnějším, co můžeme našemu, dlouholetému klientovi v jeho záležitosti poskytnout. Nejlíp bude, když si to vezmete do zasedačky. Pan magistr zůstane do té doby u mne.“

„Ano, pane řediteli, spolehněte se,“ překvapivě se chopila iniciativy úřednice v brýlích tmavočervené barvy, což vyvolalo u její, zřejmě nadřizené kolegyně, poněkud strnulý výraz v obličeji. Když obě ženy kancelář opustily, ředitel vzal Majera přátelsky za paži a řekl:

„Pojďte, posadíme se tady vedle.“ Poté jej nasměroval k velkému oválnému stolu, kolem něhož bylo rozmístěno celkem šest křesílek z ohýbaného dřeva s čalouněným podsedákem. Usadili se naproti sobě na užší straně oválu. Ředitel Prokop se pak nahnul směrem k němu a polohlasem, téměř spiklenecky, řekl:

„Já jsem tady nechtěl před podřízenými. Ale my se přece známe.“ Když zaregistroval poněkud udivený výraz v Majerově tváři, dodal:

„Vy se na mě asi nepamatujete. Třídní schůzky nebyla moje parketa. Byl jsem tam asi dvakrát za čtyři roky, co tam holka chodila. To měla v referátu moje manželka. Je to už taky pár let zpátky. Já vám to připomenu. No přece Šárka Prokopová. Vy jste byl dokonce dva roky její třídní.“

„No jak by ne, Šárka Prokopová, taková vysoká blondýnka. Třetí lavice u okna. Jak bych mohl zapomenout. Vynikající recitátorka. Vždyť ona vyhrála krajské kolo *Máchova máje*. Já jako učitel češtiny a literatury jsem se na tom jejím úspěchu také trochu ohřál na výsluní.“

„Ano, jsem rád, že jste si ji připomenul. Máte dobrou paměť,“ řekl ředitel Prokop radostně.

„A co dělá? Předpokládám, že šla na vysokou, měla vynikající prospěch. Teď si vzpomínám, že u maturity excelovala.“

„Jistě, studovala a letos úspěšně promovala. Mám pochopitelně radost, i když jsem myslel, že půjde, jak se říká, v mých šlépějích a bude studovat něco z oblasti peněžnictví. V tom mi teda radost neudělala. Považte, vystudovala dějiny umění. Hrozně ji to baví, tak jsem jí nebránil. Našla si dokonce už i zaměstnání v Plzni, někde v muzeu. Má tam nastoupit v září. To mi také není moc po chuti. Je to skoro padesát kilometrů. Prý bude bydlet v nějakém hotelovém domě. Syn Radim, ten je o tři roky starší, se sice potatil, ale našel si vážnou známou až ve Zlíně a našel si tam i práci. Nechtěl, aby se o něm říkalo, že je nějaká tlačěnka, a tak dělá u konkurence v České spořitelně. A tak my s manželkou jsme v baráku sami. Barák jak hrad,

stavěl jsem to kdysi od výplaty k výplatě, cihlu k cihle. To jsem ještě dělal ekonoma v porcelánce ve Varech. Bylo to na počátku devadesátek. Plat nic moc. No a teď, barák prázdný, škoda mluvit. Už jsme se s manželkou bavili, že bychom vzali do podnájmu třeba nějakého studenta nebo studentku, ale tady vlastně široko daleko žádná vysoká škola není. A i kdyby, manželka má obavy, abychom potom s podnajímečkem neměli nějaké problémy. To víte, člověk nikdy neví,“ dokončil svůj monolog ředitel Prokop, do kterého Roman Majer nevstupoval. Pak se na chvíli odmlčel. Po několikavteřinové odmlce si však uvědomil, že jako ředitel banky by měl v prvé řadě řešit záležitosti klienta a nikoliv ventilovat své rodinné problémy.

„Promiňte mi, pane magistře, můj úlet. Nechal jsem se unést a zatěžuji vás problémy, které jdou absolutně mimo vás. Já se vám omlouvám.“

„Pane řediteli, vy se vůbec nemáte za co omlouvat. Šárka byla přece moje studentka a já jsem rád, když se po létech dovídám, na jakou se vydala profesionální dráhu. A pokud se jedná o dějiny umění, je to velice zajímavý a krásný obor. Má to tak trochu vztah i na moji specializaci. Památníkové dokumenty, staré kroniky, tisky a podobně.“

„To jsem opravdu potěšen, že to tak berete. Ale teď si uvědomuji, že jsem vám nic nenabídl k občerstvení. Další důvod k omluvě. Co si dáte?“

Tentokrát z ještě širší nabídky alkoholických i nealkoholických nápojů, teplých i studených, nežli byla u advokáta, si Majer vybral poněkud netradiční, brusinkový džus, který po chvíli, přičiněním

pracovnice sekretariátu, stál na stole. Někdo by mohl očekávat, že sekretářka ředitele banky bude do jisté míry půvabná žena, pokud možno pozdějšího data narození. V tomto případě tomu však bylo poněkud jinak. Byla to sice velice decentně upravená, štíhlá žena v tmavošedých šatech s páskem, poněkud volnějším střihu, která však padesátiny slavila v době nejméně před pěti léty. Tmavé vlasy svázané do uzlu a výrazné brýle s černou obroučkou připomínaly spíše anglickou vychovatelku z třicátých let dvacátého století, jak bývá představována v řadě filmů.

„Pane řediteli, a vy si dáte co?“ zeptala se sekretářka poté, co položila tácek s nápojem na stůl.

„Děkuji vám, Libuško, já teď nic. Před chvílí jsem měl kávu a minerálku. Snad potom po obědě.“

Když žena odešla, ředitel Prokop jako by předpokládal možné úvahy klienta, ubírající se tímto směrem, řekl:

„Víte, já už dělám ředitele nějaký ten pátek a praxe mě naučila, že hezký obličej a krátká sukénka na sekretariátu nedělá dobrotu. V případě té paní, co teď odešla, bylo její přijetí na sekret jedno z těch nejlepších rozhodnutí, co jsem kdy přijal. Neměl bych to sice tak říkat, ale ona je hlídací pes této bankovní pobočky v tom nejlepší slova smyslu. Po všech stránkách je na ni spolehnutí. Hlídá mi termíny, schůzky, ale i plnění úkolů, co jsem zadal manažerům. Má dobré jméno i u matky..., mluví německy stejně dobře jako česky.“ Když zaregistroval údiv ve tváři klienta, tak se zasmál.

„Vyjádřil jsem se divně, co? Myslel jsem tím pochopitelně naši zahraniční centrálu. Ona je v tom organizačním slova smyslu naší matkou a my jsme dcera.“ Velmi srdečně se zasmál.

Na jeho slova zareagoval smíchem i Roman Majer. „Teď je mi to jasné, ale hned se mi to nespojilo.“

„Myslel jste si, že jsem už přepracovaný, že,“ zareagoval ředitel opět smíchem. Najednou se však zarazil, a nežli mohl Majer jakkoliv reagovat, řekl:

„Ale vy jste sem přišel za jiným cílem. Mohu vás ujistit, že jsem vaši záležitosti pověřil pracovnice, na které se mohu plně spolehnout. V první řadě vám blahopřeji, že se na vás usmálo štěstí a jsem rád, že tu vaši lodičku se slušným balíčkem pomůžeme dovézt bezpečně do přístavu, tedy obrazně řečeno v podobě sejfů naší banky. Víte, ono to dneska není tak jednoduché poslat a přijmout 500 tisíc liber z anglické banky. Je na to velice přísná legislativa. Každá banka si takový krok musí řádně zdůvodnit. Zejména kam a komu je pošle. Legislativa k zamezení praní špinavých peněz je naprosto striktní. Navíc jsme těsně po brexitu. Všechno je ve vývoji, něco jede ještě podle EU, ale něco už mimo Unii. Je pochopitelné, že peníze nelze jen tak poslat na váš běžný účet. Musíme zavést nový účet s tak zvaným IBAN, který musí mít potřebný počet znaků. Navíc počet znaků je stát od státu odlišný. Aby ten účet byl pro anglány hodnověrný, musí mít 22 znaků, ale tím vás nebudu zatěžovat. Já očekávám, že během pár dní budete mít peníze u nás na účtu jako v bavlnce. Pak se teprve můžeme domluvit, jak dále s nimi naložit, aby netrpěly na úbytě, ale spíše naopak, aby přinášely další zisk.“

Po tomto ředitelském výkladu již události nabyly rychlý spád. Pověřené úřednice se po ohlášení opětovně dostavily do kanceláře a starší z nich řediteli podala téměř vojensky znějící hlášení o dalším postupu. Tomuto Majer z důvodu povícero použitých odborných termínů porozuměl pouze v základních obrysech. Po souhlasu nejvyššího pána v domě již srozumitelnějším jazykem s tímto seznámila i klienta za nezbytného podepsání několika dokumentů, včetně nového podpisového vzoru. Rovněž bylo dohodnuto, že z jeho běžného účtu bude na nový účet převedeno padesát tisíc korun, jako základní vklad. Za tyto peníze vlastně u banky nakoupil eura, aby mu mohl být založen devizový účet, na který bude poslána platba z Anglie převedena. Po několika dalších minutách z banky odcházel i s příslibem následné elektronické komunikace s příslušnou londýnskou bankou, která byla uvedena v dokladech, předaných bance Majerem. Což bylo možno považovat za nadstandardní přístup banky ke klientovi.

Při vycházení z klimatizovaných prostor banky jej do tváře doslova udeřila horkost dnešního dne, která, když dopoledne vycházel z bytu, nebyla ještě tak patrná. Sotva ušel pár kroků, v kapse košile se mu opět rozvibroval mobil. Poté co se ohlásil jménem, ozval se v telefonu znovu hlas advokáta Mareše:

„Tak co, jak jste pochodil u Anděla?“

„U jakého Anděla?“ zeptal se Majer udiveně, nechápaje otázku. „Vždyť přece víte, že jsem byl v bance.“

„Jó, já jsem vám to neřekl, oni Frantovi v bance říkají Anděl.“ Toto sdělení advokát doprovodil bouřlivým smíchem. Když se

dosmál, dodal: „To ne, že by byl takový dobrák. On je sice férový chlap, ale někdy i trochu prudás. Ta přezdívka ho přesně charakterizuje. Znáte přece ty filmy s Marvanem, Dovolená s Andělem a Anděl na horách? On čím je starší, tak je mu víc podobný.“

„A víte, že když jsem ho uviděl, tak mě to taky napadlo? On sice říkal, že jsme se před pár léty už potkali, když byl asi dvakrát na třídních schůzkách, ale já jsem si jej neupamatoval. Jeho dcera Šárka totiž chodila k nám na gympl a já byl dokonce dva roky její třídní.“

„No jo, já Šárku znám. Ta už ale letos měla promovat a před těmi léty byl Franta o něco štíhlejší. Ale teď už je z něho ten filmový Anděl, jako vyšitý.“

„To máte pravdu, ale tu moji záležitost vyřešil opravdu božsky. Všechno tam klapalo jako na drátkách. Mám nový účet i s tím nějakým IBAN.“

„Ano, vím. International Bank Account Number je při převodu financí ze zahraničí povinný,“ uvedl advokát plný anglický název této zkratky. Pak se zeptal: „A máte kartičku s číslem účtu?“

„Mám, dokonce dvě. Jednu jsem si vyžádal navíc. Tu bych vám odpoledne dal, abyste měl podklad pro avízo advokátům do Anglie. Z banky prý budou s tou anglickou bankou, která je uvedena v těch dokumentech od vás, ještě taky elektronicky komunikovat,“ odpověděl Majer.

„Výborně, všechno jde tak, jak má. Já se s Frantou ještě na těch podrobnostech domluvím. Moment, teď mám druhý hovor, volá ta majitelka, posečkejte na vlně.“

V mobilu cvaklo a ozvala se hudba. Asi po půlminutě se ozval opět advokát Mareš. „Tak domluveno, bude nás čekat u toho baráku à la architekt Loos ve tři odpoledne. Vyhovuje vám to?“

„Ano, vyhovuje, nemám nic důležitého v plánu,“ odpověděl Majer.

„Jestli chcete, já pojedu zespoda kolem vašeho paneláčku, tak vás můžu tak deset minut před třetí nabrat. Budu mít bílou Oktávku. Od vás je to tam už kousek.“

„Dobře, tak já budu stát před naším barákem na chodníku,“ odpověděl Majer. Po malé odmlce se ozval advokátův smích.

„Já se vám omlouvám, ale představte si, na co jsem si teď vzpomněl. To je až k neuvěření.“

„Nějaká humorná příhoda z advokátní praxe?“ zeptal se Majer poněkud nejistě, kterému nedocházelo, co mohlo u advokáta v této chvíli vyvolat halasný smích.

„Ale vůbec ne. Já jsem si vzpomněl, jak jsme kdysi na základce v Plzni, kde jsme v té době bydleli, chodili hromadně do prvomájového průvodu.“

„Nechápu souvislosti, tu vzpomínku mi musíte, pane doktore poněkud rozvinout.“

„Jak jste řekl, že budete čekat na chodníku, tak jsem si vzpomněl, jak jsme v průvodu provolávali: *Ten, kdo stojí na chodníku, podporuje Ameriku,*“ přičemž toto vysvětlení opět doplnil srdečným smíchem.

„Uvažováno v těchto historických souvislostech by z dnešního pohledu mohlo být považováno to tehdejší stání na chodníku v době

prvomájových oslav za činnost téměř disidentského charakteru,“ snažil se Majer zareagovat poněkud odlehčeně.

„To máte pravdu. Ale nebudeme to dále šířit. Nějaký chytrák by se toho mohl chytit a žádat o větší důchod. A ještě by mohl chtít, abych ho zastupoval.“ Tuto větu sice pronesl zjevně jako žert, ale přece jenom o poznání vážnějším tónem. Zřejmě se zjevným úmyslem hovor na toto téma definitivně ukončit. Pak si oba ještě jednou potvrdili sjednaný čas a rozloučili se obligátním „Tak zatím.“

Když Majer zasunul svůj mobil zpět do náprsní kapsy košile, uvědomil si, že ráno posnídal jen jeden rohlík a kávu a pak už nic. Navíc ten gruziňák a následně brusinkový džus mu poněkud aktivoval žaludeční šťávy, takže nyní s blížícím se polednem již pocítil notný hlad. V té chvíli si uvědomil, že asi padesát metrů od míst, kde se nacházel, má své sídlo bufet, vyhlášený zejména velice chutnou a také hutnou dršťkovou, případně gulášovou polévkou. Myšlenkou na tento bufetový produkt se jeho žaludek začal aktivovat ještě výrazněji, což se dokonce projevilo výrazným zakručením v oblasti jeho břišní dutiny. Takže během několika málo minut si již u výdejního pultu tohoto stravovacího zařízení rychlého občerstvení objednával prvně jmenovanou polévku, včetně dvou rohlíků a malého piva.

Někde se dočetl, že myšlení hladového, případně zíznivého člověka se během konzumace jídla nebo pití dostává do jiné dimenze. Podobně tomu je údajně při vyvrcholení sexuálních aktivit, vyměšování, nebo škrábání svědící pokožky. V případě těch tří, posledně jmenovaných, již nezáleží na tom, zda je člověk nasycen, či nikoliv. Ve všech těchto případech však prý člověk není schopen

racionálně myslet. Na tuto někde vyčtenou „moudrost“ si však Majer vzpomněl až ve chvíli, kdy dojídal poslední kousek rohlíku. Jeho myšlení při konzumaci bylo naprosto ovlivněno potřebou uspokojit svůj hlad. Čímž se potvrdila platnost rčení: Na každém šprochu pravdy trochu.

Když takto nasycen vyšel ven, napadlo jej, že jako budoucí milionář by přece nemusel uspokojovat své základní životní potřeby v bufetu na stojáka. Jeho skromnější já však oponovalo: A kde bys dostal tak dobrou dršťkovou jako tady? Musel připustit, že jeho skromnější já má pravdu. V té chvíli si připomněl, že jeho oblíbenou polévku mu čas od času uvařila i manželka Radka, a byla vždycky stejně dobrá jako tady v jeho oblíbené stravovně. Byl si vědom, že ta domácí je asi i zdravější, protože za všechny ingredience, používané při jejím vaření v bufetu, pochopitelně ruku do ohně dát nemohl. Vzhledem k určité pracnosti přípravy však tento kulinářský produkt nepatřil k Radčiným oblíbeným. Navíc, výchozí surovina této polévky, která je součástí trávicího ústrojí krávy, není ani v době tržního kapitalismu v místní obchodní síti každodenně dostupná.

Jeho letmé přemítání o chutné polévce vystřídalo přemýšlení, jak naložit s těmi asi třemi hodinami, které zbývaly do prohlídky nemovitosti, kterou zamýšlel koupit. Znovu jej přepadly pochybnosti, zda se neukvapil. V hlavě se mu odvíjely argumenty pro a proti. Nakonec však došel k celkem racionální úvaze, že vlastně dosud nic nekoupil a že ke koupi jej ani nic nezavazuje. Toto vnitřní ujištění jej uklidnilo. Během výše popsaných úvah došel pomalou chůzí až do uličky zvané Pod hradbami, kde měl malou vinotéku jeho kamarád

Jarda Srovnal, se kterým jednou týdně chodil do místního Sokola protáhnout tělo při amatérském basketu. Aniž by měl konkrétní úmysl něco koupit, vstoupil dovnitř. Nad dveřmi se rozezněla zvonkohra, spíše tedy klinkání malých zvonečků zavěšených od stropu místnosti. Za okamžik zpoza textilního závěsu za pultem vykoukla kudrnatá hlava majitele krámků Jardy:

„Zdravím, profesore, co tě přivádí do těchto končin, mezi chudý lid v podhradí? Pamatuju, vlastně nepamatuju si, že bys u nás v poslední době něco koupil.“

„Jardo, víš, že tyto vinné šťávy nejsou mnou vyhledávanými tekutinami z důvodu určitého nesouladu, ke kterému dochází v případě smíchání s mými šťávami žaludečními. Ale zítra máme takový malý rodinný sraz, kde bude i několik příznivců tohoto moku, převážně pak toho vykvašeného z bílých bobulí.“

Vymyslel si tak bleskově důvod své neplánované návštěvy, přednesen tak trochu ve staročeském stylu.

„Profesor se nezapře,“ řekl Jarda s úsměvem. „Tak se tady rozhlédni a objednávej. Dva kartony, nebo tři?“

„Jardo, říkal jsem malý rodinný sraz, nikoliv svatbu. Myslím tak tři, čtyři sedmičky, maximálně pro osm lidí, budou úplně stačit. Navíc víš, že já v tomto sortimentu jsem naprosto nepolíbený.“ Při těchto slovech se otočil k velkému regálu, který zabíral celou nejdelší stěnu v místnosti a jeho pohled poněkud bezradně těkal po jednotlivých láhvích. Uvědomoval si, že se tak trochu dostal do pasti svého zdůvodnění neplánované návštěvy vinotéky. Když už vyslovil malý rodinný sraz, nemohl přece říct jednu sedmičku.

„Když jsi říkal, že jsi dosud nepolíbený, musím to okamžitě napravit,“ ozval se za ním příjemný ženský hlas. Když se otočil, spatřil hezkou tmavovlásku s krátce střiženým účesem, přicházející k němu od pultu. Byla to Jardova manželka Věrka, někdejší spolužačka jeho manželky Radky ze základky.

„Ahoj Romane,“ řekla, když přišla až těsně k němu, dívajíc se mu do očí. Potom jej políbila na tvář. Jelikož byla nejméně o patnáct centimetrů nižší než Majer, při polibku se postavila na špičky a svými pevnými nadry, zjevně bez podprsenky, se přitiskla na jeho hrud'. Cítil teplo a živočišnou vůni jejího těla, ale také lehký závan vůně po sprchovém šamponu. Když oddálila svoji tvář a poněkud od něj poodstoupila, zaregistroval její rozčuchaný účes ještě ne zcela suchých vlasů. Rovněž i lehký ruměnc lící a rozepnutý horní, ale i spodní knoflíček její květované halenky. Ta překrývala vrchní část krátkých bílých šortek, dávající tak vyniknout jejím pěkně tvarovaným opáleným nohám, obutých do bílých řemíkových sandálů na vyšším podpatku. V té chvíli vyvstalo u něj reálné podezření, že manželé zřejmě využili třicetiminutovou polední pauzu, která před malou chvílí skončila, k určitému obohacení svého intimního života. Jarda byl v této chvíli skloněn nad pultem a něco zapisoval do tlustého sešitu. Poté zvedl hlavu a řekl:

„Věrko, věnuj chvíli svůj čas profesorovi, já musím připravit tu zakázku do hotelu, za chvíli tu budou a máme to hotové sotva z poloviny. Professore, promiň, povinnost volá. Tak si dobře vyber, ať tě rodina nepomlouvá. A opatruj se.“ S lehce pozdviženou rukou zmizel za závěsem.

„Zatím,“ zmohl se Majer akorát na jednoslovné rozloučení, vlastně už v okamžiku, kdy Jarda místnost opustil. Po malé chvíli se pak z místnosti za závěsem ozvalo klapnutí dveří a cvaknutí zámku.

„Romane, tak co to bude? Slyšel jsi Jardu, mám ti věnovat svůj čas.“ Věrka stála asi metr od něho, pohupující se v bocích se mu dívala do tváře s jakýmsi pobaveným úsměvem. Pak dodala:

„Jarda šel do skladu ve dvoře a má tam práci nejméně na hodinu. Co kdybychom obrátili cedulku?“ Ukázala rukou směrem ke dveřím. Otočil se. Na prosklených dveřích visela cedulka s nápisem *Přejímka zboží*. Podvědomě se mu vybavilo, že z druhé strany je napsáno, jak to tak běžně bývá, *Otevřeno*.

Její nestandardní chování jej poněkud znervóznilo. Nebyl schopen rozlišit, zda je to z její strany jen jakási hra, anebo to myslí vážně. Nedokázal si připustit, že by byla schopna zajít tak daleko. Stejně tak jako možnost, že by její nabídku zde a v tomto čase přijal. To se přece kamarádovi nedělá. Koketující Věrka však najednou zvažněla a řekla:

„Ale Radka je kamarádka, tak ti radši poradím s tím vínem.“ Tato věta byla pro něj ještě větší překvapení, nežli její koketerie. Poznámku o manželce Radce pochopil tak, že by sice byla ochotná spáchat na tomto místě nevěru, ale s ohledem na kamarádku milostnou avantýru oželí. Nejvíc mu však vadilo, že vůbec nebrala ohled na jeho případný názor. Jako by si byla naprosto jista, že když se mu nabídne, on to bez výčitek, bez ohledu na jejího manžela a svého kamaráda, přijme. V duchu se přesvědčoval, že kdyby došlo na lámání chleba, tak by ji slušnou formou odmítl, ačkoliv to případné nečekané milostné dobrodružství by mohlo být pro něj jako pro chlapa určitě lákavé.

V myšlenkách se také ihned snažil zapudit uštěpačnou poznámku svého vnitřního hlasu: *No jenom aby.*

Poté nastala chvilka poněkud trapného mlčení, přerušena dotazem potencionálně nevěrné spolumajitelky vinotéky:

„Ty učíš i němčinu, že?“ Aniž by čekala na jeho odpověď, dodala:

„Tak zajisté víš, jak se řekne německy černá kočka. Myslím tu čtyřnohou. Ne nějakou ženskou.“

„Schwarze Katz,“ odpověděl bez přemýšlení. „A proč se ptáš, co to má společného s vínem? To máš do křížovky?“

„Hned se to dovíš.“ Šla k regálu, vytáhla jednu láhev vína a podala mu ji. „Tak tady ji máš, krásku z německé vesnice Zell.“ Na zdobné etiketě byla romanticky vypadající malba vesničky s kostelíčkem v pozadí. V popředí pak naznačen vinný sklep s vyobrazením sudu, na kterém byla v poněkud naježené pozici vyobrazena černá kočka. Nad tím vším se skvěl výrazný nápis *SCHWARZE KATZ*. Ve spodní části etikety již menšími písmeny *Zell an der Mosel*.

„Dovezl nám to sem jeden chlápek přímo z Německa. Je to vlastně cuvée Ryzlinku a Muller Thurgau. Je spíš lehké a polosladké. S Jardou jsme už ochutnali. Uvidíš, že budeš pochválen. Má jemnou příchuť po citrusu a trochu i po zelených jablkách. Nikdy dřív jsme ho tu neměli. Taky nemůžeme obsáhnout všecko. Navíc se pořád ještě učíme, za pochodu. Zas tak dlouho to neděláme.“

„Vypadá skutečně zajímavě a co do chuti, dám na tvůj názor. A jelikož, mimo jiné, občas taky učím zeměpis, tak mohu tvoji informaci doplnit, že ta vesnice Zell je poměrně známá a patří do vinařské oblasti v údolí řeky Mosela, která je hlavním přítokem Rýna.

Pokud si pamatuji, její tok je dlouhý více jak 500 kilometrů. Je to západně od Frankfurtu nad Mohanem. Pěstování vinné révy má zde svoji tradici asi dva tisíce let, tedy od dob starých Římanů a Keltů,“ oznámil poněkud školským stylem Majer.

„Ráda se nechám poučit. V některých oblastech mám však zkušeností a znalostí na rozdávání,“ řekla s úsměvem Věrka, což Majer nikterak nekomentoval. Pak dodala:

„Pokud jde tady o tu Černou kočku, asi jsme chybu neudělali. Už jsme prodali asi čtyřicet láhví z těch šedesáti, co jsme koupili. Ten chlápek, co nám to přivez, bydlí v Železné Rudě, ale údajně jeho strejda bydlí prý právě v té vesnici Zell.“

„A nezmínil se, jakou roli v tom hraje ta černá kočka?“ zeptal se Majer.

„No vidíš, málem jsem na to zapoměla. Můžeš to dávat k lepšímu na tom srazu. Říkal, že podle legendy značka vznikla někdy v 18. století podle události, ke které došlo právě u jednoho místního vinaře ve vesnici Zell. Dokonce ho jmenoval, ale to se mi už z hlavy vykouřilo. Přijel tam kupec, a tak koštovali a vybírali, a nakonec volba kupce padla na jeden konkrétní sud. V té chvíli do sklepa přišla manželka toho vinaře s černou kočkou v náručí. Ta prý najednou skočila na zem a hupsla na ten sud, co si kupec vybral. Syčela, krčila hřbet, a když ji chtěli sundat, oháněla se packou s vystrčenými drápy. Nakonec tu kočku nějak odehnali a kupec si sud odvezl. Když přijel podruhé, měl na víno jen slova chvály a nakoupil další. Ta příhoda se pak nějak rozšířila, zlidověla a rozšiřoval se i počet vinařů, kteří začali toto víno podle původní receptury produkovat. Vznikly první etikety

s vyobrazením černé kočky. Etiket v různých obměnách za ty roky údajně vzniklo hodně a jsou prý sběratelé, kteří se na ně zaměřují. Na některých se prý jeví kočka spokojeně, na některých je naježená, jako tady na té láhvi. Teď jsem si vzpomněla, že existují i česká vína, která si v názvu nesou pojmenování z živočišné říše.“

„I v tomto případě se nechám rád poučit,“ řekl Roman Majer s úsměvem.

„Ráda ti vyhovím. Jsou to vína z Velkých Bílovic „Velká červená slípka“ a „Velká bílá slípka“. To červené je cuvée, které tvoří Frankovka, Rulandské modré a Zweigeltrebe. Bílé pak odrůdy Chardonnay a Rulandské šedé. Ale ta se pod tři stovky za flašku koupit nedají. Na trhu jsou velmi uznávaná. Na rozdíl od té německé kočky se slípky do názvu dostaly poněkud jednodušeji. Okolo Velkých Bílovic se slepicím většinou říká slépky. Pouze v Bílovicích slípky, za což si z Bílovičáků v okolních obcích utahovali. Místní vinaři si pak údajně řekli, že když tady mají takovou nářečovou zvláštnost, že by si ji mohli dát do názvu vína. Dneska se pod tou značkou sdružuje asi padesátka místních vinařů.“

„Věrko, pak mi vykládej, že se učíš za pochodu. Pokud je tomu tak, tak je to velmi účinná metoda. Pokud takových příběhů k různým vínům časem posbíráš víc, pomůžu ti to sepsat a vydáme to tiskem, třeba pod názvem Vinné legendy. Možná by se to i dobře prodávalo,“ řekl s určitou mírou nadsázky Majer.

„Možná by se líp prodávaly Vinné legendy. K těm bych už nějaký materiál měla. Při sbírání podkladů bychom však museli nějak blíže

spolupracovat,“ řekla a dosti hlasitě se zasmála takovým zvláštním drsným hrdelním smíchem.

„V této oblasti se necítím být dostatečně vzdělán. Na pajdáku jsme k této problematice až tolik informací nenačerpali. A rovněž mé životní zkušenosti nejsou natolik bohaté, abych se mohl fundovaně vyjádřit.“ Těmito poněkud květnatými slovy se snažil vybruslit ze situace, která se mohla opět nebezpečně vychýlit do polohy, která mu v dané chvíli nevyhovovala.

Jeho dosud poněkud rozevlátá společnice však najednou zvažněla a řekla:

„Romane, promiň, já se ti přiznám. Dneska od rána jsem totiž vyzunkla celou sedmičku Tramínu. U mě to není zvykem, natolik mě myslím znáš. Ráno jsme se s Jardou trochu raflí a potom zas udobřovali. Nejdřív jsem se napila ze vzteku a potom zase pro radost... a teď asi mluvím víc, nežli je zdrávo, a také vedu řeči, které bych normálně nevedla. Zítra, ale částečně mi to dochází už teď, budu mít z toho výčitky, tak abych ti zítra nemusela volat, tak mi to promiň a Jardovi prosím tě nic neříkej...“ Poté se jí roztrásla ramena a z očí vytryskly slzy. Přistoupil těsně k ní a objal ji kolem ramen. Zmohl se akorát na větu: „Co bych komu říkal, nejsem přece žádná pavlačová drbna.“

Silně se k němu přitiskla. To však trvalo jen co by do deseti napočítal. Pak od něj podstoupila, obrátila se k pultu. Z krabičky, která tam stála, vytáhla papírový kapesník a setřela si slzy z tváře a vyčistila nos. Stál tam s láhví vína v ruce a nevěděl, jak má dále slovně

reagovat. Hluboce se nadechla a vydechla. Po malé chvilce se otočila a s ještě poněkud uplakaným výrazem ve tváři se zeptala:

„Tak jak ses rozhodl, Romane?“

„Tvoje povídání mě moc zaujalo, vzal bych si čtyři kousky. Kolik za to?“

„Mám pro tebe návrh. Předpokládám, že tu nejsi autem, když je tady pěší zóna.“

„To předpokládáš správně. Botičku, navíc ještě s případným odtahem, bych neriskoval. Přišel jsem po svých. Měl jsem ještě nějaké vyřizování na radnici,“ vymýšlel si.

„No vidíš, přece se nebudeš trmácet domů s cinkajícími flaškami v igelitce, kterou bych ti pochopitelně zadara poskytl. Ještě by ses mohl dostat do řeči, že nasáváš. Moment, hned to bude.“ Zašla za pult a zmizela za závěsem. Po malé chvilce se objevila a postavila na pult menší karton s umělohmotným držadlem a nápisem „Zell an der Mosel“ a nějakými ornamenty kolem.

„Tady je řešení pro tebe. Dárkové balení. Je to šest láhví černé kočandy za devět stovek, pro tebe za osm. Bereš?“

„Přijímám, ale za plnou cenu. Nechci, abyste na mně trátili, nebo alespoň nic nevydělali.“ Láhev, kterou dosud držel v ruce, při těchto slovech postavil na pult.

„Nebudu tě přece přemlouvát. Dobročinnosti se meze nekladou,“ řekla se srdečným smíchem. Po zaplacení jej doprovodila až ke dveřím.

„Tak se opatruj a nezlob se na mě,“ řekla Věrka a podala mu ruku. Při stisknutí její dlaně se lehce snížil v kolenou a políbil ji na tvář. Pak řekl:

„Nevím proč bych se na tebe měl zlobit. Jsem rád, že jsem tě viděl. Domluvíme se s Radkou a ještě během prázdnin se sejdeme. Doufám, že na mě venku nebude čekat zásahovka. Však víš, jak to dopadá s těmi, co odněkud odcházejí s kartonem vína?“ reagoval se smíchem.

„Tak toho se opravdu bát nemusíš. Miliony jsem ti tam rozhodně nedala. Budu se těšit,“ odpověděla s poněkud posmutnělým úsměvem, což byla její poslední slova před tím, než za ním zaklaply dveře a s kartonem vína vyšel na horkým létem rozpálenou dlažbu.